

## Baznīcas gads

(Turpinājums no 2. lpp.)

pamudināja? Varbūt viņa rīcībai var rast kādu izskaidrojumu? Varbūt pat varam tajā saskatīt kādus cēlus mērķus un motīvus?

Jānis mums atgādina kādu senu pravietojumu: "Pat mans labākais draugs, kam es cieši uzticējos, kas manu maizi ēda, paceļ pret mani kāju spērienu." (Ps. 41:10; sal. Jņ 13:18) Izrādās, cilvēki tā ir rīkojušies un rīkojas – bez iemesla un motīva, sava ļaunuma, iedzimtā grēka, dēļ. Tā ir bijis gan Dāvida, gan Jēzus laikā. To liecina arī mūsu pašu vēsture.

Indriķa hronikā lasām, ka bīskaps Meinards te bija ieradies 12. gadsimta beigās lielu cerību spārnots – nest Evaņģēlija gaismu pagāniem. Taču, redzēdams, cik veltas bijušas viņa pūles un cik liela ir vietējo pretestība, viņš pēc daudziem gadiem grasās atgriezties mājās (1195. vai 1196. gada aprīlī – Lieldienās). Tomēr līvi viņu pierunā palikt. "Un līvi paši vēlreiz apsoltāja pilnībā pieņemt ticību. Godprātīgais vīrs noticeja ikvienam vārdam.. Pēc tirgotāju aizbraukšanas salieši sveica pārradušos bīskapu ar Jūdas sveicienu un viņa garā, sacīdami: "Esi sveicināts, rabi!", un vaicāja, cik Gotlandē maksājot sāls un vadmalā." (Indriķa hronika, I,11.)

Lūk, cik labi mūsu senči bija ielāgojuši evaņģēlijā aprakstītos notikumus! Un kā viņi šo zināšanu izmantoja? – Izsmiedami Dieva vārda kalpu, ņirgādamies par viņiem dāvāto uzticību, jo sirmas bīskaps nu bija palicis bez atbalsta un aizsardzības viltus brāļu vidū. Kas līvus mudināja tā izturēties? Kas dīda un baksta mūs uz ļaunprātību un attriebību, pat pret brāļiem un māsām Kristū? Un vai, pat

**Bikeru Lasītāju klubs aicina lasīt  
Klaiva Steiplza Lūisa grāmatu  
SVARĪGA IZŠKIRŠANĀS.**

Grāmatu apspriedīsim  
16. aprīlī plkst. 18:00

apzinoties, ka grēkojam, mums negribas pieslēgties ar cēliem mērķiem un motīviem?

**Jūda mūsos un Jēzus mūsu dēļ**

Dieva vārds skaidri rāda, kas notiek mūsos, kad mēģinām sev piemeklēt cēlo mērķu aizsegu.

*"Tā saka pārkāpums**ļaudarim manā sirdī:**"Nav jābīstas Dieva Viņa acu priekšā!"**Jo viņš glaimo sev,**savu vainu negrib atzīt."\** (Ps. 36:2–3)

Vai glēvais, nodevīgais, mantkārigais Jūda, kurš turklāt gribētu izskatīties labs, kaut kādā mērā nesēž katrā no mums? Ja viņu sevī atrodam un ieraugām, tad varam sacīt – paldies Dievam! Jo, kas ir ieraudzīts, – tas ir izvilktas dienas gaismā, un mēs vairs paši sev nešķietam tik pārlieku labi. Tad spējam novērtēt, ka Kristus ir nācis un nesis Sevi par upuri, lai apklātu mūsu grēkus. Arī mūsu grēka dubļos sabristās kājas Viņš ir mazgājis ar Evaņģēlija vārdu, lai topam šķīsti un no sirds kalpojām savam tuvākajam. ☩☩☩

\*Autores tulkojums.

**BIKERU DRAUDZĒ****Dievkalpojumi**

Svētdienās 10:00

Otrdienās 7:00

**Katehēzes**

Pirmdienās 18:00

Sestdienās 9:00

Sestdienās 10:15 (krievu valodā)

**Bībeles stundas**

Trešdienās 18:00

Sestdienās 11:15 (krievu valodā)

**Mācītājs pieņem apmeklētājus**

Pirmdienās 17:00–18:00

Trešdienās 17:00–18:00

Uzziņas pa tālr. 67702517,  
67537229, 29172798

## Finanšu pārskats

**2007.gada novembris****Ieņēmumi**

Ziedojumi no kolektēm	1 313,85
Draudzes nodoklis	76,20
Mērķa ziedojumi diakonijai	185,76
Mērķa ziedojumi avīzei	36,96
Ziedojums no A.Lūša SIA "Bikeru namturis" dibināšanai	2 000,00
Ziedojums no I.Kivilas	697,50
Nomas maksa par zemes īri	7 316,00
Hansabankas procenti	6,82
<b>Kopā</b>	<b>11 633,09</b>

**Izdevumi**

Saimnieciskie izdevumi	291,09
Draudzes darbinieku (6) algas	1 078,75
Prēmijas	3 000,00
Ienākumu nod. (par darbiniekiem)	1 336,33
Sociālais nod. (par darbiniekiem)	1 949,77
Tālrūnis	13,66
Ūdensapgāde	3,29
Elektroenerģija	59,19
Apsardze	29,50
Hansabankas pakalpojumi	8,30
Draudzes nama projektēšana	532,78
Ziedojums LELB (10% no saimnieciskās darbības.)	1 214,00
PVN atmaksa	2 634,00
Grāmatu iegāde	16,00
Medikamentu iegāde (diakonija)	4,20
Pabalsti	127,32
Ziedi, dāvinājumi (diakonija)	58,00
<b>Kopā</b>	<b>12 356,18</b>

**2008.gada janvāris****Ieņēmumi**

Ziedojumi no kolektēm	1 082,29
Draudzes nodoklis	154,00
Mērķa ziedojumi diakonijai	258,11
Nomas maksa par zemes īri	14 632,00
Hansabankas procenti	3,23
<b>Kopā</b>	<b>16 129,63</b>

**Izdevumi**

Saimnieciskie izdevumi	407,59
Draudzes darbinieku (6) algas	1 078,95
Ziemsvētku dāvanas (prēmijas)	120,00
Ienākumu nod. (par darbiniekiem)	302,99
Sociālais nod. (par darbiniekiem)	495,26
Tālrūnis	18,16
Ūdensapgāde	27,63
Elektroenerģija	167,98
Apsardze	88,50
Hansabankas pakalpojumi	14,61
Draudzes nama projektēšana	2 797,40
Ziedojums LELB (10% no saimnieciskās darbības.)	620,00
PVN atmaksa	1 317,00
Grāmatu iegāde	627,50
Medikamentu iegāde (diakonija)	59,32
Pabalsti	120,00
Ziedi, dāvinājumi (diakonija)	195,57
<b>Kopā</b>	<b>8 458,46</b>

2008. gada janvārī **30 000,00** latu noguldīti termiņa depozītā uz 6 mēnešiem.



## BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 2 (27)

2008. gada marts

## Divi nozīmīgi vārdi

Zigmārs Ziemāns

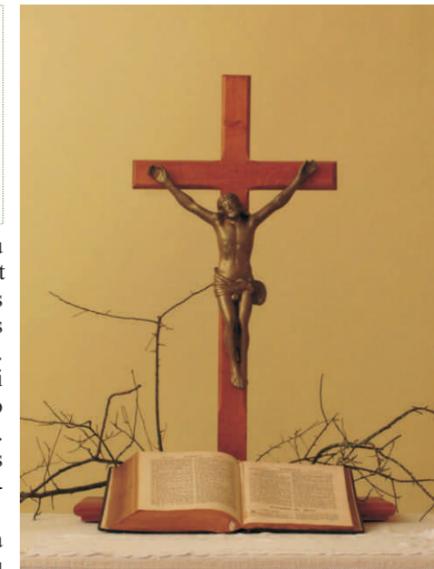
*"Līdz ar Kristu es esmu krustā sistis, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet, cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani." (Gal. 2:20–21)*

Baznīcas gadā šo laiku sauc par Ciešanu jeb Lielā gavēņa laiku. Tas ir četrdesmit dienu ilgs sagatavošanās posms pirms Lieldienām, kad svinam mūsu Kunga Jēzus Kristus uzvaru pār grēku, nāvi un velnu. Šajā laikā ticīgie ļaudis tiek aicināti rūpīgi pārdomāt Kristus nopelnu, atgriezties no grēkiem un ticībā tverties pie sava Pestītāja. Tā arī mēs aplūkosim, ko par Kristus nopelnu varam saprast no iepriekšminētajiem Svēto Rakstu vārdiem.

Lasot Jauno Derību, pamanām, ka apustuļi mēdz pieminēt kādu īpašu vārdu savienojumu – "Kristus atziņa" vai arī tikai vienu vārdu – "atziņa". Ko nozīmē šie vārdi? Kā mums tie pareizi būtu jāsaprot?

Mārtiņš Luters saka, Kristus atziņa ir zināt, kādēļ Kristus ir nācis un kāds mums no tā ir labums. Šajā Lutera secinājumā arī iezīmējas mūsu pārdomu tēma šim Ciešanu laikam. Šis laiks nav tikai kādu miesīgu vēlmju apspiešana – arī tas, protams, ir vajadzīgs –, bet vissvarīgāk ir rūpīgi pārdomāt Kristus darbu. Šis laiks mums liek skatīties uz Kristus krustu un jautāt: kāpēc? Atbildi uz tik ļoti nozīmīgo jautājumu meklēsim Lutera secinājumā par Kristus atziņu.

Tātad Kristus atziņa, mūsu ticības tēvs secina, ir zināt, kādēļ Kristus ir nācis un kāds mums no tā ir labums. Šī secinājuma kopsavilkumu mēs atrodam divos ļoti nozīmīgos apustuļa Pāvila vārdos Gal. 2:20–21, un šie vārdi ir – PAR MANI. Par mani, manis dēļ, man, manā labā, manā vietā – cik dažādi šajos vārdos atklājas Kristus darba nozīme! Pieaugšana Kristus atziņā nozīmē – ticībā pieķerties vārdiem par mani, jo šajos pavisam vienkāršajos vārdos ir ietverta visa Kristus darba nozīme un jēga. Apustuļi nerunā vispārīgi – viņš nesaka, ka Kristus ir nodevies par visiem cilvēkiem, bet viņš uzsver: par mani – un tas tiek attiecināts uz ikkatru ticīgo. Tas mums ir jāņem pie sirds, rūpīgi jāpārdomā un uz šiem vārdiem jāliek sava pašāvība.



Ko tad nozīmē vārdi par mani Vai, uzlūkojot tos Kristus upura kontekstā, mēs varētu teikt: "... nodevies par mani – labo, taisno, sirdsšķīsto, mīlestības pilno cilvēku"? Vai tomēr jāsaka pilnīgi pretēji: "Viņš nodevies par mani – tādu, kādu mani redz Dievs, kā Viņš to atklāj Savā Vārdā, – tādu, kas netaisnībā dzīvo un netaisnību dara. Tādu, kas aktīvi pretojas Dieva prātam. Tādu, kas labu sauc par ļaunu, un ļaunu par labu." Jā, arī pār tādiem skan šie vārdi – Kristus ir nāvē nodevies par tevi, par mani, par mums, mūsu dēļ, mūsu labā utt. Luters šajā vietā teiktu tā: "Ja es ar saviem jēkādēm nopelniem vai darbiem spētu Dieva priekšā iegūt taisnību, – vai tad Kristum būtu jānāk un mūs jāglābj no grēka jūga?"

Kāpēc gan nepieciešama tieši tāda izpiršanas maksa? Tāpēc, ka citas, kas būtu līdzvērtīga Kristus upurim, nebija ne debesīs, ne virs zemes. Un apustuļi Pāvils vēl saka: "[Jēzus Kristus] mani ir mīlējis un nodevies par mani." Visu šo žēlastības darbu Viņš ir veicis lielās mīlestības dēļ, kuru viņš izjut pret grēcinieku. Mēs varam atviegloti nopūsties: Kristus ir grēcinieku pestītājs! Viņš ienīst grēku, bet mīl nabaga grēcinieku. Tik ļoti Viņš mīl grēcinieku, ka dodas krusta nāvē, lai būtu upuris par mūsu grēkiem.

Šie vārdi – par mani, manis dēļ, manā vietā – vislabāk raksturo Kristus darbu un arī Viņa personu, visu Viņa būtību. Visu Dieva būtību. Ja tā būtu citāda, mēs paliktu vien

nozēlojami grēcinieki. Un vai vispār tad vēl uz pasaules būtu cilvēki – tā ļaunuma dēļ, kuru mēs paši izraisām. Dieva daba, kas izpaužas vārdos mūsu dēļ un par mums, atklājas ik dienas – Viņš mūs visus apgādā ar visu, kas mūsu miesai un dzīvībai vajadzīgs, no visām briesmām pasargā un no visa ļauna glābj un glabā. "Viņš liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un ļabiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem." (Mat. 5:45) Un šī pati Dieva mīlošā – par mums, mūsu dēļ – daba atklājas Viņa pestīšanas darbā – Viņš mūs, pazudušus un pazudinātus cilvēkus, "ir atpestījis, atpircis un atbrīvojis no visiem grēkiem, no nāves un no velna varas. To Viņš panācis ne ar zeltu vai sudrabu, bet ar Savām svētajām, dārgajām asinīm un ar Savām nepelnītajām ciešanām un nāvi, lai es Viņam piedēru, Viņa valstībā dzīvoju un Viņam kalpoju mūžīgā taisnībā, nenoziedzībā un svētlaimē, – kā arī Viņš pats, augšāmcelies no nāves, dzīvo un valda mūžīgi". (MK) Vēl tas pats Dievs aicina kristīgajā draudzē, caur Evaņģēliju apgaismo un uztur patiesā ticībā.

Tātad caur Kristus nākšanu un darbu mēs iepazīstam Dievu un Viņa attieksmi pret mums. Viņa attieksme ir pavisam vienkāršos vārdos izsakāma – par mani, manis dēļ. Par mani nodevies – mīlestībā. Visspilgtāk šis Dieva par mums izpaužas pie krusta – tieši tur visi cilvēces grēki top izdeldēti un pasaule atpestīta. Ja esam Dieva vārda priekšā godīgi, tad atzīstam, ka Kristu upuris ir mūsu grēku mērs. Tik ārkārtējs ir mūsu stāvoklis, ka arī Dievam, nākot pie mums, tas kļūst ārkārtējs – tas Viņam beidzas ar krusta nāvi. Pestītājs nācis tādēļ, ka cilvēks ir grēcinieks. Viņš nācis, lai meklētu un atrastu pazudušo. Viņa krusts skaidri parāda, kāds ir Dievs un kādi esam mēs. Dievs ir grēcinieku pestītājs.

Tāpēc vārdi par mani mūsu ausīm skan kā visjaukākā mūzika, ko jebkad kāds ir sacerējis, – jo pats Dievs ir šo vārdu autors. Tajos mēs saskatām Dieva darbu. Lasot evaņģēlijus, mēs redzam, kā Kungs Kristus nāk pasaulē, staigā, dara brīnumus, māca un mērķtiecīgi iet uz krustu, lai izglābu grēcinieku – to visu raksturo divi pavisam vienkārši, bet ļoti nozīmīgi vārdi – par mani.

Ak, kaut mēs spētu šos vārdus tik stipri satvert un paturēt, kā doktors Mārtiņš Luters mūs pamāca: "Lasi vārdus mani un par mani ar lielu uzvaru. Ieraksti šo par mani savā sirdī lieliem burtiem un nekad nešaubies, ka tu pieder pie to skaita, uz kuriem šie vārdi attiecas." Amen.

## Tā mūs pamāca Mārtiņš Luters

**Par ciešanām**

*Kristietis ir īsts dārgums pasaulē – viņš pacieš visu, tomēr ļaunajam nepadodas.*

*Ja tu redzi Kristu pie krusta piesistu un Viņa rētas, tad apdomā: tie, lūk, ir mani grēki!*

*Mūsu ciešanas ne tuvu nav Ciešanas. Kad es uzskatu savus pārbaudījumus un ciešanas, tad es apkaunoju sevi līdz nāvei. Kas gan tas ir salīdzinājumā ar mana Pestītāja Jēzus Kristus Ciešanām!*

*Es ticu, ka Kristus Savas Ciešanas un krustu ir nesis par mani un visu ticīgo grēkiem un ar to apzīmogojis un svētījis visas ciešanas. Viņš tās ir darījis ne vien nekaitīgas, bet pat dziedinošas un svētīgas.*

*Ja krusts vai pārbaudījums ir nācis pār tevi,*

*tad pacietīgi to nes un zini, ka tas nāk tev par labu un ir derīgi.*

*Dievs ir sirdī sagrauzto un pazemīgo Dievs. Viņš saka: "Piesauc Mani bēdu laikā, tad Es izglābšu tevi!" (Ps.50:15)*

*Ticība un krusts – abi ir nepieciešami. Ticība nevar pastāvēt bez krusta. Tikai tad, kad mums ūdens smeļas mutē, mēs sākam apzināties, ko ticība spēj paveikt un kas ticība ir.*

*Divas lietas īsteni raksturīgas sātanam: pirmkārt, viņš liek mums justies drošiem un dara tā, ka labklājības laikos mēs Dieva vairs nebīstamies. Otrkārt, – ka pārbaudījumu un bēdu brīžos viņš mūs skubina doties izmisumā un bēgt prom no Dieva.*

*Ja nu man jābūt slimam, tad būšu slims – Dievu mīlot un velnam par spīti!*

# Ceturtdienas pārdomas

Laila Čakare



Ar Palmu jeb Pūpulu svētdienu Baznīcas gadā sākas Klusā nedēļa. Un tiešām – nākamajās trīs dienās pēc Jēzus visai pamanāmās ierašanās Jeruzalemē un tirtogāju iztrenkšanas templī, šķiet, nekas nenotiek.

Klusums. Mācekļi kaut ko gaida, bet neuzdrīkstas runāt par savām cerībām. Vai Jēzus vāks kopā karapulkus, uzsāks sacelšanos, gāzīs romiešu varu? Viņš gan neko tādu nav teicis. Tomēr mācekļi ir pārliecināti, ka Viņš ir Mesija – Kristus. Tad jau Viņš rīkosies. Atliek tikai gaidīt. Un pēkšņi ceturtdienā notikumi strauji seko cits citam. Taču viss notiek pavisam citādi, nekā mācekļi ir gaidījuši.

Tā bija diena, kad jād *Pesah* jērs. *Pesah* (grieķiskā izrunā – *pashā*) ebreju valodā nozīmē 'garāmiešana'. Neradazētās maizes svētki un *Pesah* jērs ebreju tautai bija atgādinājums par brīnumaino izglābšanu no Ēģiptes verdzības. Pēdējā un visbriesmīgākā mocība, kas Mozus laikā piemeklēja ēģiptiešus, bija visu pirmdzimto nāve. Bet ebreju namiem Dieva sūtītais nāves eņģelis gāja garām. Tiem namiem, kuriem uz durvju aplodām bija upurētā jēra asinis (sk. 2. Moz. 12:23).

Šajā dienā mācekļi jautā Jēzum, kur Viņš gribētu svinēt svētkus, kur tiem sagatavot mielastu. "Un Viņš sūtīja divi no Saviem mācekļiem un tiem sacīja: "Noejiet pilsētā. Tur jūs sastapsit cilvēku, kas nes ūdens krūzi. Sekojiet viņam. Un, kur viņš ieiet, tur teiciet tam saimniekam: Mācītājs saka: kur ir Man tā vieta, kur ar Saviem mācekļiem varu ēst *Pashā* jēru? – Un viņš jums rādīs lielu, segām izklātu, sagatavotu istabu. Sataisiet tur mums visu." (Mk. 14:13–15).

No evaņģēlistu aprakstiem mēs varētu izdalīt četrus šīs dienas notikumus: Svētā Vakarēdiena iestādīšanu, mācekļu kāju mazgāšanu, Jēzus lūgšanu Ģetzemanes dārzā un nodevīgo Jūdas skūpstu. Es šajā nelielajā rakstā pakavēšos pie diviem.

## Kāju mazgāšana

Daudzviet Kristīgajā baznīcā tai ir nozīmīga vieta Zaļās (citur sauktas – Svētās) ceturtdienas dievkalpojumā. Dažās baznīcās pat notiek īpaši kāju mazgāšanas dievkalpojumi. Tomēr attieksme pret to nebūt nav viennozīmīga. Vieni šajā rituālā saskata evaņģēliskas pazemības mācībstundu, citiem tas šķiet pārspīlēti un samāksloti. Bīskaps taču galā nav Jēzus, kurš gatavojas iet savu krustaceļu. Un vai arīšķīga mīlestības izrādīšana tā arī nepaliek tikai arīšķība?

Nav brīnums, ka Jēzus mācekļi bija iztrūkušies un apmulsuši. Pēteris pat izsauca: "Nemūžam Tu man nemazgāsi kājas!" (Jņ. 13:8) Par tik dziļu Jēzus pazemošanos uzdrīkstas runāt vienīgi Jānis. Pazemošanos bezgalīgas mīlestības dēļ, kā to liecina evaņģēlists. – "Bet pirms *Pashā* svētkiem, zinādams, ka Viņa stunda bija nākusi un ka Viņam no šīs pasaules jāiet pie Tēva, Jēzus parādīja Savējiem, ko Tas šinī pasaulē bija mīlējis, Savu mīlestību līdz galam." (Jņ. 13:1)

Tomēr uzmanīgi lasīsim tālāk. "Viņš ceļas no vakariņām, noliek drēbes, ņem priekšautu un apsien to; pēc tam ieļej ūdeni traukā un sāk mācekļiem kājas mazgāt un tās žāvēt ar priekšautu, ko Viņš bija apsējis". (Jņ. 13:4–5) Un salīdzināsim to ar kādu citu Rakstu vietu, kur doti norādījumi pirmajam augstajam priesterim Āronam par grēku upura pieņemšanas kārtību: "Tad Ārons lai ienāk Saiešanas teltī un lai novelk linu drēbes, kuras bija uzvilcis, ieejot svētnīcā, un atstāj tās tur. Un viņam jāmazgā sava miesa ar ūdeni svētajā vietā, tad jāuzvelk savas drēbes un jāiziet un jāupurē savs dedzināmais upuris un tautas dedzināmais upuris; un viņš būs aplkājis savus un tautas grēkus."\* (3. Moz. 16:23–24)

Šajos tekstos mēs varam ieraudzīt gan līdzību, gan atšķirību. Priesteris uz brīdi novelk savas priestera drēbes, lai sagatavotos pienest grēku upuri. Āronam (un tāpat ikvienam priesterim pēc viņa) pirms šī atbildīgā uzdevuma ir jāmazgājas, kas nozīmē roku un kāju mazgāšanu (sk. 2. Moz. 30:17–21). Jēzus mazgā Savu mācekļu kājas, tā ievēdams viņus priesteriskās kalpošanas amatā. Turpmāk ikvienam Kristus māceklim, ikvienam kristietim ir uzticēta šī pati priesteriskā kalpošana – sludināt Evaņģēliju. Kā vēlāk Pēteris to skaidro kristīgajai draudzei: "Bet jūs esat izredzēta cilts, kēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā." (1. Pēt. 2:9)

Pēc tam Jēzus atkal apvelk savu priestera amata tērpu un ir gatavs nest upuri, kas aplās Viņa tautas grēkus. Ne velti es te pieminu priestera amata tērpu, kas nebija šūts, bet noausts vienā gabalā (sk. 2. Moz. 28:39).



Atcerēsimies kareivju izbrīnu par Jēzus drēbēm, kuras tie pēc krustāsišanas ņēmās sadalīt. – "Svārki nebija šūti, bet izausti viscaur no viena gabala. Tad tie sacīja cits citam: "Tos nesadalīsim, bet meļsim par tiem kauliņus, kam tie piederēs." (Jņ. 19:23–24)

## Jūdas skūpstis

Nudien mēs varētu gaidīt, ka pēc šāda kalpošanas un mīlestības darba mācekļi būs gatavi iet ar Jēzu un Viņa dēļ caur uguni un ūdeni. Cik dīvaini un neiederīgi šādā brīdī izklausās vārdi "Jūs visi šinī naktī pret Mani apgrēcināsit" (Mt. 26:32) un "viens no jums Mani nodos" (Jņ. 13:21). Pēteris sašutis apgalvo: "Kad visi pret Tevi apgrēcinātos, es nemūžam neapgrēcināšos," un vēl piebilst: "Jebšu man būtu jāmirst ar Tevi, taču nemūžam Tevi neaizliegšu." (Mt. 26:33, 35)

Taču Ģetzemanē (olīvu dārza nosaukums, kas burtiski nozīmē 'eļļas spiede') visi ir Jēzu atstājuši. Pat trīs uzticamākie – Pēteris, Jēkabs un Jānis –, kaut fiziski atrodas turpat līdzās, taču ir noguruši un apmiegojušies. Jēzus savā izmisīgajā lūgšanā cīnās viens. Tikai viens no mācekļiem šajā naktī nāk pie Jēzus ar mīlestības un miera sveicenu. Tas ir Jūda. Viņa lūpas liekulīgi izrunā vārdus: "Esi sveicināts, rabi!" (Mt. 26:49) Šķietamais uzticības apliecinājums ir zīme Jēzus ienaidniekiem.

Vai iespējams vēl vairāk pievilt, nonicināt dāvāto uzticību un sāpināt? Kurš gan no mums gribētu otram ko tādu nodarīt? Un kāpēc? Cik dabiski ir mūsu sašutums un neizpratne! Cik daudzus ir mocījis jautājums – kas Jūdu uz to

(Turpinājums 8. lpp.)

valodu apguvi pie Daiņa Zepa, kurš arī institūtā mācīja latīņu, grieķu un ebreju valodu. Šajās privātajās nodarbībās sanācām pavisam mazs pulciņš (3–5 cilvēki), kas negribējām zaudēt institūtā apgūto. Vēlāk gan senebreju un latīņu valoda atkrita, palika tikai grieķu – klasiskā grieķu valoda. Diemžēl šobrīd – līdz ar meitas piedzimšanu – no šīm mācībām esmu atgājis, bet ļoti ceru nodarbības atsākt. Lai gan zinu, ka nebūšu valodu speciālists, jo tas prasa daudz, daudz nopietnāku mācīšanos, taču valodu apguve ļoti palīdz citas kultūras, cita laika un citas domāšanas izpratnei. Īpaši jau tas attiecināms uz senajām valodām – Bībeles senebreju un Jaunās Derības grieķu valodu. Mācoties valodu, tās konstrukcijas, ir vieglāk uztvert Bībeles tekstu, sajūst kontekstu un sludināto vēsti, jo tas, ko senāk ļaudis rakstījuši par Dieva prātu un nodomu, ir pateikts ar tā laika valodu un izteiksmes līdzekļiem. Protot valodu vai pat tikai to mācoties, arī Dieva vārds vieglāk atveras un top skaidrāks. Arī manas gaužām niecīgās zināšanas šajās valodās, pat lasot Rakstus latviski, ļauj saskatīt Bībeles oriģinālās valodas īpatnības un rosina vairāk aizdomāties par vārdu jēgu un sakarībām ar citām Rakstu vietām.

## Lasītājs jautā

*Agrāk, padomju laikos, daudzām draudzēm bija dubultā grāmatvedība, arī tagad, kā esmu dzirdējusi, dažās vēl esot. Kā tas ir mūsu draudzē? Un kā ar nodokļu maksāšanu valstij?*

**Atbild draudzes mācītājs Aleksandrs Bite**

Tiešām, padomju laikos, kad baznīcas darbība tika visādā veidā apkarota, draudzēs diezgan parasta bija t.s. *dubultā grāmatvedība*. Tā tika ieviesta, lai slēptu naudas uzkrājumus. Kāpēc tie bija jāslēpj? Visus iemeslus šeit nevarēšu uzskaitīt, minēšu tikai vienu piemēru.

Bija gadījumi, kad varas pārstāvji, dabūjuši zināt, ka baznīcai ir kādi uzkrājumi, "silti" ieteica tos ziedot, piemēram, Miera fondam. Tādā veidā draudzes, kuru ieņēmumi jau tā bija ļoti ierobežoti, palika pavisam bez līdzekļiem, kas bija nepieciešami savu dievnamu uzturēšanai, nemaz nerunājot par remontiem.

Arī šodien baznīcēnu diskusijās par šo jautājumu reizēm izskan dažādi argumenti un iebildumi pret nodokļu maksāšanu: vieni uzskata, ka baznīcai nodokļu valstij vispār nebūtu jāmaksā, jo baznīca nav no šīs pasaules un tai neesot nekādas daļas gar valsti un tās likumiem; otri apgalvo, ka baznīcas līdzekļi veidojas no ziedojumiem, par kuriem nodokļi jau reiz ir samaksāti, un nodokļus taču nebūtu jāmaksā divreiz, jo

*Ar ko tu nodarbojies ikdienā – kādi ir tavi darbi un pienākumi?*

Mana darbdiena ir saistīta ar datoru – esmu programētājs. Mēģinu radīt ko jaunu datorpasaulē – rīkus, kas, izmantojot skaitļošanas tehniku, ļautu cilvēkiem ikdienas darbus padarīt ātrāk. Man šis darbs šķiet interesants un radošs, un es ar to nodarbojos jau kopš vidusskolas laikiem, tomēr jāatzīst, ka datori ir *auksti* un paredzami, tajos nav interpretācijas iespēju. To, ko tu datoram liec darīt, viņš arī izdarīs, ne vairāk un ne mazāk. Radošais posms ir tikai pareizo jautājumu formulēšanā. Varbūt tieši datoru darbību paredzamības dēļ man šķiet tuvas valodas, jo tajās vārdiem ir daudz nozīmju un vienu teikumu var tulkot bezgala daudz veidos.

*Droši vien lielākā daļa no mūsu lasītājiem zina, ka samērā nesen Tu esi kļuvis par tēti mazai jaukai meitiņai. Kā Tu tiec galā ar visu, kas veicams un pagūstams?*

Jā, ļoti, ļoti jaukai meitiņai, kurai nupat svinējām gada jubileju! Abi ar Ievu sakām nebeidzamu pateicību Dievam par šo lielo dāvanu, par mazo dzīvību, kas mums



uzticēta. Liels prieks un ļoti liela atbildība!

Protams, daudz ko nepagūstu. Bet liela pateicība pienākas Ievai – viņa ir mani stiprinājusi un devusi padomus darba lietās, kur ne vienmēr viss ir bijis gludi un viegli, daudz palīdzējusi arī draudzes pienākumu veikšanā. Un tagad, kad liela uzmanība jāvelta meitiņai, tad mēģinu neatpalikt no Ievas un darboties ar bērnu tikpat cītīgi kā viņa. Daudzās lietās, īpaši pēdējā pusotra gada laikā, esam saņēmuši stiprinājuma un palīdzību no Dieva – tas dod spēku dzīvot un darboties. Tāpēc ticu, ka ar Dieva palīgu spēsim svarīgākās lietas saskatīt un paveikt.

*Intervēja Maija Krēšlīņa*

lietās. Tā nedrīkst būt pasaulei par apgrēcību ar savu nepaklausību.

Arī mūsu draudze tās atjaunošanas sākumā šajā ziņā rīkojās tā, kā bija parasts padomju laikos. Taču pamazām draudzes padomes locekļu vidū sāka briest neapmierinātība par šādu aplamu praksi (šeit īpaši jāpateicas mūsu draudzes ilggadējam kasierim Uldim Šneideram). Kādu laiku draudzes padome turpinājās diskusijas par šo tēmu, par galveno pretargumentu pārmaiņām minot to, ka mēs nevarēsim īstenot savas draudzes ikdienišķās vajadzības un nodrošināt pilnvērtīgu draudzes darbību.

Pateicība Dievam, izlēmām draudzes saimniecisko dzīvi veidot saskaņā ar Rakstu mācību, t.i. maksāt nodokļus pilnā apmērā un iztikt bez t.s. dubultās grāmatvedības. Kopš iznāk mūsu draudzes avīze, vairs nav jāgaida arī ikgadējā draudzes padomes atskaites sapulce, lai noklausītos kasiera ziņojumu; ikviens var regulāri sekot līdzi naudas aprītei publicētajos pārskatos par draudzes reālo finanšu darbību.

Tālākie notikumi visā pilnībā atklāja šī lēmuma pareizību un svētīgumu. Dievs samērā īsā laikā ir bagātīgi svētījis mūsu draudzi, dodams mums tik lielus līdzekļus, ka drīz – ja Dievs to vēlē – varēsim uzsākt sava draudzes nama celtniecību un nopietnu dievnama un blakus esošās ķestermaļas remontu.

Arī tā Dievs reizēm pagodina Sava vārda mācību un ticību, kas Viņa vārdiem pieķeras. 卍卍

# 16 gadi draudzē

Ir liels prieks, ka šajā numurā varam jums piedāvāt sarunu ar Uldi Šneideru, kura vārds, šķiet, īpašus komentārus neprasa. Ja nu kāds no jaunākajiem draudzes locekļiem vēl nav paguvus iepazīt šo mūsu mīļo brāli Kristū, tad nu viņam ir iespēja to izdarīt ar avīzes starpniecību. Esmu pavisam droša, ka tie, kurus ar Uldi vieno kopīgas atmiņas par draudzē piedzīvoto, ar interesi lasīs šo sarunu.

**Draudzes kartotēkā atrodams ziņas, ka tu esi Bikeru draudzes loceklis jau no 1991. gada – tā tad gandrīz kopš draudzes darbības atjaunošanās. Nu jau šeit būs aizvadīti sešpadsmit tavas dzīves gadi, kuru laikā notikušas daudz un dažādas lietas. Bet sāksim ar tradicionālo jautājumu, kas tiek uzdots laikam jau visiem, – kā tu nonāci šajā draudzē?**



Man 16 nemaz nešķiet tik liels skaits, tomēr šajā laikā patiešām daudz kas ir mainījies, un ir sajūta, ka pagājis lielāks laika posms. Par to, ka esmu baznīcā un draudzē, man jāpateicas tētiem, jo tieši viņš bija tas, kurš mani šurp atveda pirms, kā tu minēji, nu jau 16 gadiem. Tolaik vēl mācījās skolā. Jāatzīstas, ka atmiņā nāk daudzas smagas cīņas ar miegu svētdienu rītos, kurās biju arī zaudētāja lomā. Bet biju klausīgs bērns, un tas palīdzēja pierast pie kārtības – svētdienas rīti ir dievkalpojuma rīti. Tagad, domājot par tiem rītiem, jāsaka divkārt pateicība tētiem par viņa neatlaidību.

Tas tiešām bija laiks neilgi pēc draudzes atjaunošanas. Kā Bikeru mācītāju tā īsti atceros tikai Aleksandru, atmiņā ir arī kādi dievkalpojumi ar profesoru Feldmani un Gundaru Bākuli, lai gan zinu, ka kalpojuši ir arī citi mācītāji. Dievnāmā gan tolaik izskatījās citādi – altāri veidoja koka steķīši, kuriem pārlīkta metāla plāksne, un tas viss apvilkt ar baltu drānu. Draudzē sēdēja uz tādiem diezgan nestabiliem soliņiem, kas vēl tagad ir luktā un sakristejas augšistabā. Bet šie soli, jāteic, baznīcēnus uzturēja daudz mundrākus tajos rītos, kad bija pielīpis brīvdienu gurdenums. Vēl atmiņā nāk ziemas, kad temperatūra ārā un iekšējās gandrīz neatšķīrās. Turklāt arī ziemas taču tolaik bija citādas... patiešām bija! Kopš tiem laikiem daudz kas ir mainījies – dievnams ir kļuvis daudz sakoptāks, arī draudze ir būtiski augusi. Un tas viss – tikai 16 gados.

**Tev ir nācies veikt dažādus pienākumus draudzē – gan mācīt bērnus svētdienas skolā, gan kalpot kā mācītāja palīgam jeb**

**pērminderim, kā arī būt par kasieri. Tu gādā arī par mūsu avīzes vizuālo noformējumu, veidojot maketu. Kurš no šiem aicinājumiem Tev pašam ir vistuvākais?**

Katrs no šiem aicinājumiem ir atšķirīgs un ar to arī īpašs. Un katram līdzīgs nāk arī savs stāsts.

Spilgti atceros laiku, kad dievnama remonta dēļ dievkalpojumi tika noturēti Gaiļezera slimnīcas konferenču zālē. Tolaik pērminderis bija Andris Paporinskis. Un, ja atmiņa mani neviļ, tad tieši Gaiļezērā man pirmo reizi tika uzticēta altāra sveču iedegšana, jo Andris kavējās, bet dievkalpojums jau bija jāsāk. Andris reizi pa reizei ieradās tikai īsi pirms dievkalpojuma sākuma, tāpēc sveces sāku iedegt regulāri. Un tad arī reizēs, kad Andris nebija klāt,

Aleksandrs lūdza mani nolasīt Svēto Rakstu lasījumus. Tikai daudz vēlāk uzzināju, ka šai kalpošanai ir arī kādi īpaši vārdi – pērminderis, lektors. Rakstu lasījumi gan neprasa nekādu īpašu sagatavošanos, vien pirms dievkalpojuma tie rūpīgi jāpārlasa, jāsaprot doma un pēc iespējas skaidri, nepārsakoties jānolasa. Taču atbildība ir liela, jo tas ir Dieva vārds, un uztraucos arī, lai lasījums nesamīdījas un būtu labi uztverams. Mēdz būt ļoti emocionālas Svēto Rakstu vietas, reizēm tās tieši tajā laikā ir ļoti uzrunājušas mani pašu, tad ir bijis jāsapņemas, lai neaizžņaugtos balss un nesāktu birt asaras.

Kasiera pienākumi man tika uzticēti pēc Artūra Čakara, kas dzīvesvietas maiņas dēļ pārgāja uz citu draudzi. Jau tolaik savu dzīvi biju saistījis ar datoriem un rēķināšanu, laikam tāpēc izvēla krita uz mani, bet jāņem vērā, ka toreiz draudze bija mazāka un arī ļaužu, kam uzticēt kādus pienākumus, bija mazāk. Salīdzinot ar to laiku, kad nomainīju Artūru, *papīru lietas* ir stipri vien sarežģījušās. Tolaik visa draudzes grāmatvedība par veselu gadu satīpa nelielā burtiņā, tagad tās jau ir vairākas biezas mapes un lielas klades. Šo papīru apjoma pieaugumu gan lielā mērā ir noteikusi valsts likumdošana, kas arī kopš tiem laikiem ir būtiski mainījies. Bet daudzie papīri – tas nemaz nav slikti, jo ir sajūta, ka šobrīd naudas uzskaitē ir drošāka un, tā moderni izsakoties, *caurspīdīgāka*, kas nodrošina gan pārskatāmību draudzes locekļiem, gan iespējamām ieņēmumu dienesta pārbaudēm, gan arī padara vienkāršāku uzskaites nodošanu kādam citam. Jāpiebilst, ka toreiz visu

naudas uzskaites darbu veica viens cilvēks, bet nu jau – trīs.

Ļoti īpašs man bija laiks, kad biju svētdienas skolas skolotājs, jo tas ir prasījis gan pētīt un iedziļināties Rakstos, gan apgūt iemaņas runāt ar bērniem. Šī kalpošana ir bijusi visgrūtākā, bet arī vissvētīgākā. Kad mūsu draudzē sāka darboties svētdienas skola, ar skolotājiem bija diezgan bēdīgi – ja nemaldos, tad nopietna pedagogiska izglītība un pieredze bija tikai Lailai. Mēs, pārējie, tikai centāmies, lai varētu godam šo pienākumu veikt, un Laila mums palīdzēja, mācīja mūs. Tāpēc ļoti priecājos, ka šobrīd gandrīz visi svētdienas skolas skolotāji ir ar pedagogu zināšanām, kas taču ir svarīgi, strādājot ar bērniem.

Ir grūti izšķirt, kurš aicinājums ir vistuvākais, jo tie visi – katrs savā veidā – ved tuvāk pie draudzes un Dieva vārda. Varbūt varētu izcelt svētdienas skolotāja pienākumus, kas ir devuši lielu svētību man pašam un ļāvuši paust Dieva vārdu draudzes bērniem. Un Dieva vārds jau Savu darbu dara, lai arī kāds būtu sludinātājs.



**Man ir tāda nojausma, ka Tevi vairāk par saimnieciskajiem jautājumiem, kas draudzē risināmi, vienmēr interesējusi teoloģija. Tu arī esi to mācījis un joprojām apgūsti Jaunās Derības grieķu valodu. Pastāsti par to mazliet vairāk!**

Drīz vien pēc tam, kad biju sācis nākt draudzē, profesors pēc kāda dievkalpojuma atsveicinoties tā sirsnīgi, bet noteikti sacīja, ka jauniem cilvēkiem ir jāmacās par teoloģiem. Tolaik pie viņa mājās notika Bībeles stundas, uz kurām pulcējās daudz jaunu puīšu, daudzi no viņiem tagad ir mācītāji. Šķiet, ka Aleksandrs mani pirmo reizi turp aizveda. Tas bija ļoti vērtīgs laiks, jo es līdz tam nebiju mācījis Rakstus, taču tā vide un sarunas ļoti rosināja lasīt un domāt. Es gan tur jutos kā pamatskolas skolēns starp augstskolu absolventiem, bet tas lika vairāk sasparoties. Pēc tam bija mācības jaundibinātajā Augsburgas apliecības institūtā, kur Ilārs Plūme vadīja teoloģijas nodarbības. Ilārs bija ļoti labs pasniedzējs – ar skaidru luteriskās teoloģijas izpratni un labām pasniedzēja dotībām, tā es arvien dziļāk sapratu Dieva vārdu. Par teologu gan es tālāk nemācījos, tomēr pēc Augsburgas institūta turpināju

**Visai bieži ļaudis saka: "Kādēļ gan jāpieder pie kādas draudzes? Man nav vajadzīgi starpnieki starp Dievu un mani. Savam Dievam es varu ticēt arī bez Baznīcas." Ko atbildēt? Kādēļ ir vajadzīga draudze?**

**Atbild mācītājs Guntars Baikovs**



Lai izprastu, kādēļ ir vajadzīga draudze, vispirms jāzina, kas ir draudze un kas rada draudzi.

**Kas ir Kristus draudze?**

Doktors M.Luters "Mazajā katehismā" trešā ticības apliecības locekļa skaidrojumā ir apkopojis Svēto Rakstu mācību: "Es ticu, ka es ar savu paša spēku un prātu nevaru uz Jēzu Kristu, savu Kungu, ticēt, nedz pie Viņa nākt, bet Svētais Gars ar Evaņģēliju mani aicinājis, ar savām dāvanām apgaismojis, svētdarījis un uzturējis patiesā ticībā." No tā saprotam, ka Kristus draudze jeb baznīca nav kāds līdzīgi domājošu cilvēku kopums, kuri būtu paši izvēlējušies sanākt kopā, lai pielūgtu Dievu un ievērotu kādus rituālus. Svētajos Rakstos draudze tiek atklāta kā Dieva "pirms pasaules radīšanas izredzētie" (Ef 1:4), Vienprātības grāmatā – kā "svēti ticīgie – avis, kuras dzird sava Gana balsi" (Šm.art. III, 12.). Apustulis Pāvils Dieva spēkā raksta Romas kristiešiem: "Un, par kuriem Viņš jau iepriekš ir noteicis, tos Viņš arī aicina, un, kurus aicina, tos attaisno, un, kurus attaisno, tos arī pagodina." (Rom. 8:30) Tā tad Dievs caur Kristu pats no visas pasaules aicina un pulcina Savā draudzē izredzētos. Tieši šī doma ietverta vārdu salikumā, kas sengrieķu valodā apzīmē draudzi: *ekklēsia Teou* (*ek* – no, *kaleō* – saukt, *Teos* – Dievs) jeb tie, kurus Dievs izsaucis no pasaules.

**Kā rodas draudze?**

Draudzi, tāpat kā visas lietas, Dievs rada un uztur ar Savu vareno vārdu. Apustulis Pāvils skaidro, kā tas notiek: "Tā tad ticība nāk no sludināšanas un sludināšana – no Kristus pavēles." (Rom. 10:17) Jau uzreiz pēc pirmo cilvēku grēkā krišanas Dievs deva apsolījumu, ka sievas dzimums sātānam sadragās galvu (1.Moz 3:15). Šo atpēstīšanas apsolījumu Dievam uzticīgie paturēja savās sirdīs un nodeva tālāk no paaudzes uz paaudzi, līdz beidzot pēc Dieva pavēles (2.Moz 34:27) Mozus to pierakstīja. Tad šī Evaņģēlija vēsts tika uzticēta Israēla tautai, lai tā nestu liecību par patieso Dievu: šo vēsti lasīja un sludināja dievkalpojumos (Neh. 8:8), to atkal atgādināja pravieši, lai tikai vārds par Dieva žēlastību izskanētu un padarītu savu darbu – aicinātu draudzi, apgaismotu un uzturētu to patiesā ticībā. Tā Dieva draudze tika pulcināta līdz Kristum.

Pēc augšāmcēlšanās Kristus deva pavēli apustuļiem darīt par mācekļiem visas tautas, kristot un mācot visu, ko Viņš pavēlējis (Mt. 28:18–20), sludinot atgriešanos no grēkiem un grēku piedošanu (Lk. 24:47, Mk. 16:15). Jēzus pats iedibināja Jaunās Derības kalpošanas amatu – Vārda sludināšanas un Sakramentu pārvaldīšanas amatu – un uzticēja to apustuļiem. Apustuļi savukārt izredzēja piemērotus vīrus, uzticamus Evaņģēlija vēstij un izveicīgus mācīšanā, lai tie aicinātu un pulcinātu draudzi no visām pasaules tautām un ar Kristus dotajiem līdzekļiem – Evaņģēliju, Kristību, grēku piedošanu un Tā Kunga mielastu – uzturētu draudzi patiesā ticībā līdz galam. Tikai tā rodas un pastāv Kristus draudze.

**Kāpēc jāpieder draudzei?**

Katrā dievkalpojumā mēs apliecinām ar Apustuļu ticības apliecības vārdiem savu ticību vienai svētai kristīgai draudzei un svēto biedrībai. Patiesi, ir tikai viena, visos laikos esoša Kristus draudze, pie kuras piederējuši un pie kuras pieder visi Dieva izredzētie visos laikos: gan Ādams un Ieva, gan Ābrahāms un Mozus, gan Dāvids, gan Anna Fanuēla meita, gan Marija un apustuļi, gan mūsu ticības tēvs Mārtiņš Luters un visi, visi Dieva mīļie bērni. Šajā draudzē Kristus ir apsolījis Savu klātbūtni. Jāpa evaņģēlija 20. nodaļā aprakstīta apustuļu sanāksme pēc Kristus augšāmcēlšanās nedēļas pirmajā dienā (svētdienā). Jēzus nāca viņu vidū, sacīdams: "Miers ar jums!" Jēzum uzticīgais apustulis Toms tajā brīdī nebija klāt. Lai cik ļoti viņš vēlējās ātrāk sastapt augšāmcēlto Kungu, tas notika tikai nākamajā svētdienā, kad Jēzus atkal nāca sapulcējušos mācekļu vidū, sacīdams: "Miers ar jums!" Tieši tur, draudzē, Kristus mācekļu vidū, Toms sastapa

Jēzu un apliecināja: "Mans Kungs un mans Dievs!" (Jņ. 20:19–28) Tā svētdiena kļuva par Tā Kunga dienu, kad Kristus mācekļi pulcējās, lai stiprinātos ar Evaņģēlija vārdu un Kristus mielastu. Tieši šajās lietās mēs esam svēto biedrība. Šajā sadraudzībā ir tie, kurus Kristus ir attaisnojis un darījis svētus. Tā ir mūsu kopība lietās, kas mūs dara svētus: vispirms jau runātajā Dieva vārdā, kas sludina grēku piedošanu; tad – Kristībā, kurā tiekam darīti par Dieva bērniem, brāļiem un māsām Kristū; vēl – Kunga Mielastā un ar Atslēgu varu – grēku piedošanā. Visbeidzot – arī savstarpējās brālīgās sarunās un mierinājumā (Šm.art. III, 4.). Piederība draudzei nav mūsu darbs, bet gan dārga Dieva dāvana, kuru mums, protams, ir iespēja atraidīt. Izšķiroties piederēt vai nepiederēt Kristus draudzei, jāpārdomā senbaznīcas teologa Kipriāna vārdi, ka ārpus draudzes nav pestīšanas. Tas nekādā ziņā nenozīmē, ka pietiek tikai parādīties Dieva namā, lai iemantotu visas Dieva dāvanas; ne visi, kas pieder ārēji redzamajai draudzei, ir patiesi ticīgie, kuri dzird sava Gana balsi. Taču Kristus ir apsolījis Savu klātbūtni tikai tur, kur pulcējās Kristus mācekļi (Mt. 18:20), gan mūsu ticības tēvs Mārtiņš Luters un visi, visi Dieva mīļie bērni. Šajā draudzē Kristus ir apsolījis Savu klātbūtni. Jāpa evaņģēlija 20. nodaļā aprakstīta apustuļu sanāksme pēc Kristus augšāmcēlšanās nedēļas pirmajā dienā (svētdienā). Jēzus nāca viņu vidū, sacīdams: "Miers ar jums!" Jēzum uzticīgais apustulis Toms tajā brīdī nebija klāt. Lai cik ļoti viņš vēlējās ātrāk sastapt augšāmcēlto Kungu, tas notika tikai nākamajā svētdienā, kad Jēzus atkal nāca sapulcējušos mācekļu vidū, sacīdams: "Miers ar jums!" Tieši tur, draudzē, Kristus mācekļu vidū, Toms sastapa

## Kristības, iesvētības

**2007. gada decembrī tika kristīti seši bērni:**

Dāvis Raitis Vēvers  
Laura Adriana Olekša  
Emīls Rasmuss Sadovskis  
Beāte Belasova  
Līva Ance Kiploka  
Gustavs Pakalnieks

**un tika iesvētītas:**

Agnese Pauniņa  
Ramona Rancāne

**2008. gada 13. janvārī tika kristītas un iesvētītas:**

Irina Strautiņa  
Vanda Bērziņa  
Sigita Podniece

*"..kad atspīdēja Dieva, mūsu Glābēja, laipnība un mīlestība uz cilvēkiem, Viņš mūs izglāba, nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc Savas žēlsirdības, ar mazgāšanu atdzimšanai un atjaunošanos Svētajā Garā, ko Viņš bagātīgi pār mums izlējis caur Jēzu Kristu, mūsu Pestītāju, lai, Viņa žēlastībā taisnoti, mēs kļūtu cerētās mūžīgās dzīvības mantinieki.*

*Šis vārds ir patiesess."*

*(Tit.3:4-8a)*

# Zvēra zīme

Aleksandrs Bīte

(Nobeigums.)



## Pasaule bez jēgas. Gals

Dievs mums Bībelē ir skaidri atklājis, ka šī pasaule ir jēgpilna līdz pat vissīkākajai lietai un izpausmei, jo Dievs visai radībai, ko Viņš ir radījis, dod jēgpilnu piepildījumu, kas ir mūžīgs un dievišķs. Dieva sprauštāis mērķis visai radībai ir šāds: "*Lai Dievs būtu viss iekš visa.*" (1. Kor. 15:28) Protams, vēl jāņem vērā, ka cilvēks ir īpašs Dieva radījums – pārāks par citiem. Tāpēc katram cilvēkam, kas Kristū iemantojis pestīšanu, sagatavots arī īpašs stāvoklis mūžībā.

Ja pasaules un cilvēka esība ir tik jēgpilna, tad – kā gan var būt iespējams pasaules gals, kas taču ir pretēji šim Dieva sprauštājam jēgpilnajam mērķim? Iedomāsimies: ja pasaules gals būtu iestājies kaut vai pirms kādiem simts gadiem, neviens no mums un mūsu laikabiedriem nebūtu piedzimis un iemantojis pestīšanu. Bet mēs tomēr esam piedzimuši un mums ir dota mūžīgās svētlaimes cerība. Katrs no mums ir tapis Dievam dārgs un mīļš bērns. Vai tad arī mūsu bērniem, bērnu bērniem un visiem tālākajiem pēcnācējiem līdz pat bezgalībai nav sprausts tāds pats mērķis kā mums, nav paredzēta tāda pati iespēja?

Pasaulē katru dienu dzimst tūkstošiem cilvēku un katra eksistencei ir dziļa jēga un nozīme Dieva un pārējo cilvēku priekšā. Tomēr, kā mums to atklāj Dieva vārds, šai pasaulei ir savs sākums un savs gals. Pienāks laiks, kad cilvēku dzimums vairs nevaisrosies, atpestīto skaits vairs nepieaugs, žēlastības laiks būs noslēdzies.

Reizēm to ir ļoti grūti saprast un pieņemt. Vai tiešām varētu notikt tā, ka Dievs Savā bezgalīgajā labestībā, pārtrauks kaut ko tik lielu un nozīmīgu kā cilvēku dzimšanu mūžīgajai dzīvībai? Tomēr šai pasaulei nenovēršami pienāks gals. Un ir ļoti iespējams, ka šis gals būs vistiešākā veidā saistīts ar zvēra zīmi.

Zvēra zīmes ievadā šī pasaules gala tēma tika izteikta ar tēzi: "*Tās paaudzes dzīves laikā, kad šīs tehnoloģijas tiks vispārēji ieviestas, Kristus atnāks godībā tiesāt dzīvos un mirušos. Tās būs vēstures beigas un mūžības sākums.*"

Iepriekš mēs apskatījām jautājumu par to, kas notiek, kad cilvēks vairs nav cilvēks. Hipotēze par cilvēka *bioloģisko dehumanizāciju* saistībā ar zvēra zīmi paver arī kādu jaunu redzējumu uz pasaules galu. Saskaņā ar Jņ. atkl. grāmatas un citu JD grāmatu pravietisko vēsti ar zvēra zīmi tiks iezīmēti cilvēki, kas dzīvos pēdējā paaudzē pirms

Kristus otrās atnākšanas. Tas izsecināms no vairākām pazīmēm, kuru vidū varētu izcelt trīs:

1. Viens no Jāņa atklāsmes grāmatas būtiskākajiem struktūras elementiem ir trīs simboliski attēlotu notikumu apraksti, katrā no tiem it septiņas ainas. Tie ir: *Septiņu zīmogu atvēršana* (6:1–8:1), kas simboliski attēlo baznīcas un pasaules vēstures notikumus no jaunās derības sākuma līdz Kristus otrajai atnākšanai; *Septiņas bazūnes* (8:2–11:18), kas simboliski attēlo ar šiem baznīcas un pasaules vēstures ārējiem notikumiem saistītas garīgas norises; *Septiņi Dieva dusmu kausi* (15:1–16:21) jeb *Septiņas pēdējās mocības* (15:1), kas veido īpašu vēstījumu par tām garīgajām un fiziskajām norisēm un mocībām, kuras nāks pār pasauli un baznīcu pēdējās paaudzes laikā pirms Kristus atnākšanas godībā. Tieši šajā laikā arī īstenojama pravietojums par *Zvēra zīmi* (16:2: "*Pirmais gvaļa un izlēja savu kausu pār zemi, tad piemētās ļauni, nikni augoņi cilvēkiem, kam bija zvēra zīme un kas pielūdza viņa tēlu.*").

2. *Zvēra zīmes* ieviešana cieši saistīta ar Antikrista valdīšanu, bet Antikrista atklātās valdīšanas laikā Kristus atnāks godībā un šai pasaulei pienāks gals (2. Tes. 2:3,4,7,8: "*Papriekš jānāk atkrišanai un atklāti jāparādās grēka cilvēkam, pazušanas dēlam, pretiniekam, kas sacēlas pret visu, kas saucas Dievs vai svētums, un pat ieņem vietu Dieva templī, pats sevi celdams par Dievu.. netaisnības noslēpumainais spēks jau ir darbā, tikai tam, kas to līdz šim kavē, papriekš jāpazūd. Tikai tad netaisnais parādīsies atklāti, un Kungs Jēzus iznīcinās viņu ar Savas mutes elpu un izdeldēs viņu, kad pats atnāks godībā.*")

3. Ilgi gaidītā vispārējā materiālā labklājība, kārtība un miers visā pasaulē, kas tiks panākts ar zvēra zīmes ieviešanu, ir laiks, kas saistīts ar pasaules galu un Kristus otro atnākšanu (1. Tes. 5:1–3: "*Bet par laiku un stundu, brāļi, man jums nav jāraksta; jo jūs paši labi zināt, ka Tā Kunga diena nāk tāpat kā zaglis naktī. Kad sacīs: nu ir miers un drošība, – tad pēkšņi pār viņiem nāks posts, kā dzemdību sāpes pār grūtnieci, un viņi nevarēs izbēgt.*").

Šis un vēl citas pazīmes, kas saista zvēra zīmes ieviešanu ar pasaules galu, mums daļēji parāda, kad un kā pasaules gals īstenošies. Savukārt tie jautājumi, kas saistīti ar iepriekšējā numurā apskatītajām tēmām, dod mums iespējamu atbildi uz jautājumu, kādēļ pasaulei un cilvēka dzīvei vairs nebūs jēgas un kāpēc Dievs vairs neļaus šādai pasaulei būt.

Cilvēks un Dievs skatās uz šo pasauli atšķirīgi. Dievu atšķirībā no cilvēka nesajūsmina bezdievīgās cilvēces bagātība, godība un krāšņums, tās eksistenci Dieva acīs neattaisno nekādi civilizācijas sasniegumi. Par to liecina tas, ko daudzkārt lasām Svētajos Rakstos: kad piepildās cilvēku

grēku mērs, Dievs pārvērs varenas valstis un pilsētas tuksnesī to iedzīvotāju bezdievības dēļ un pat liek izzust lielām un varenām tautām.

Tādējādi saskaņā ar Bībeli Dievs pacieš un uztur šo ļauno un grēcīgo pasauli vienīgi pestīšanas iespējas dēļ un tikai tik ilgi, kamēr tā netiek pilnīgi noraidīta. Šī pestīšana ir dāvāta Kristū caur Viņa iemiesošanas, krusta nāvi un augšāmcelšanos, bet pasaule, kura zaudējusi iespēju to saņemt un lietot un kurā neviens vairs nevar tikt izglābts no grēka un elles, ir lemta tūlītējai bojāejai.

Ja cilvēks bioloģiski vairs nav Dieva radītais cilvēks, bet īpašu tehnoloģiju radīts pārcilvēks jeb ne-cilvēks, tad cilvēku dzimtas turpinājumam vairs nav nekādas jēgas, jo Dievs nav solījis gādāt par tādu cilvēku, kas spēj vairoties vienīgi ellei, bet gan par tādu, kam vēl ir cerība iemantot Viņa valstību. Dieva nolūks nav piepildīt nepiepildāmās elles ugunis ar pazudinātiem grēciniekiem, bet gan piepildīt Savu mūžīgo valstību ar Savas valstības dēliem un meitām. Visas pasaules likteņi ir saistīti ar to.

Dieva radītā cilvēka gals ir visas pārējās pasaules gals, jo Dievs ir tapis cilvēks, lai izglābtu cilvēku, ko Viņš radījis, un tādējādi arī visu pasauli. Cilvēkā ir kopā saistīta visa pārējā Dieva radība. Viss ir radīts cilvēka dēļ – gan pagātne, tagadne un nākotne, gan dzīvība un nāve, gan eņģeļi un varas, gan augstumi un dziļumi; viss ir radīts cilvēka labad un viņa dēļ, bet cilvēks radīts Dieva godam; un tas nozīmē – cilvēks radīts un atpestīts dievišķai godībai Kristū.

Dieva žēlastības mērķis ir vienkāršs un praktisks – mūžīgā dzīvība. Tas ir nopietni jāņem vērā ne vien domājot par zvēra zīmi, bet arī pārdomājot katram savu dzīvi, jo arī kristiešu prātus nereti pārņem iznīcīgas, pasaulīgas domas un rūpes, kas var pilnībā novērst no Dieva noliktajiem mērķiem un uzdevumiem vai aizklāt tos. Jāatceras, ka arī ar vienu santīmiņu var aizklāt sauli vai pat visu pasauli, ja vien šo santīmiņu pieliek pietiekami tuvu acij. Un mūsu garīgais aklums – grēki, mazticība un zūdišanās – bieži vien to arī izdara.

Ja tas ar kādu cilvēku ir noticis, tad visa viņa ticība un dzīve pārvēršas par tādu reliģiju, kas nevērs skatu uz mūžību, bet tikai šinī dzīvē vien cer uz Kristu. Apustulis par šādu ticību raksta: "*Ja mēs tikai šinī dzīvē vien ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki!*" (1. Kor. 15:19)

Šāda reliģija ir virzīta uz laicīgu labumu sasniegšanu, tā itin labi varēs sadzīvot ar zvēra zīmi un tādēļ ir bīstama, jo ved mūs prom no Dieva nospraustajiem mērķiem un uzdevumiem un padara par pagāniem un elku kalpiem. Lai cik skanīgi, skaisti un cēli būtu citi mērķi, ko ierosina šāda reliģija, tie nevar būt par pamatu mūsu dzīvei. Viss, kas

aizstājas priekšā ticībai, cerībai un mīlestībai uz Dievu, kļūst par elku kalpošanu un pirmā baušļa rupju pārkāpumu. Šādi dzīvojot, var darīt pat šķietami viskrietnākos darbus, bet nevar nest augļus Dievam un piepildīt Dieva liktos uzdevumus un mērķus, kuru dēļ Viņš ir lēmis mums šajā pasaulē būt.

Tādējādi zvēra zīmes ieviešanas sākums varētu iezīmēt pasaules gala strauju tuvošanos, bet tās pilnīga ieviešana – izraisīt pasaules galu. Ja šajā rakstā piedāvātā hipotēze par zvēra zīmi atbilst patiesībai un izvairīties no zvēra zīmes pieņemšanas vairs nebūs iespējams, tad pasaules tālāka pastāvēšana zaudēs savu jēgu. Tā būtu pasaules gala skumjā un tragiskā puse.

Taču pasaules galam ir arī sava priecīgā un liksmā puse, kas vistiešākā veidā skar ticīgos. Apustulis Pēteris par šo priecīgo pusi raksta: "*Slavēts lai ir Dievs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, kas Savā lielajā žēlastībā mūs ir atdzemdījis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus augšāmcelšanos no miroņiem, neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam, kas ir uzglābāts bezsēvis jums, kas Dieva spēkā tiek pasargāti ticībā pestīšanai, kas ir sagatavota, lai atklātos pēdējā laikā. Tad jūs liksmosities, tagad, ja tas ir vajadzīgs, drusku noskumdināti dažādos pārbūvējumos, lai jūs pārbūvētā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas ugunīs tiek pārbūvēts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies. Viņu jūs mīlat, lai gan neesat To redzējuši, uz Viņu jūs ticat, To tagad neredzēdami, un prierāsit neizsakāmā un apskaidrotā priekā, kad jūs sasniegsit savas ticības galamērķi – dvēseļu pestīšanu.*" (1. Pēt. 1:3–9)

Šo apskaidroto prieku nekas vairs nevarēs atņemt vai aptumšot – tas būs pārāks par visām bēdām, kas ceļā uz šo mērķi ticīgajam jāpiedzīvo. Jāņa atklāsmes grāmatā par to rakstīts šādi: "*Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: "Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem. Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs; nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis." Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: "Redzi, visu Es daru jaunu."*" (Jņ. atkl. 21:3–5)

## Post scriptum jeb divas beigu piebildes

Rakstot šo rakstu par zvēra zīmi, ir pagājis diezgan ilgs laiks, kas bijis saistīts ar pārdomām un pārrunām par šo tēmu un ar Svēto Rakstu liecību apcerēšanu. Ir radušās divas būtiskas piebildes. Viena ir precizējums par zvēra tēla jeb Atklāsmes

grāmatā pieminētā totalitārā režīma ģeogrāfiskajām robežām. Otra piebilde ir par Antikrista baznīcas jeb viltus baznīcas likteni tās iedvesmotajā un atbalstītajā totalitārajā režīmā.

1. piebilde jeb "*Visu zemju varenie – savienojieties!*"

Iepriekš, sadaļā *Stingrā roka. Beidzot!*, īsumā tika apskatīts jautājums par zvēra tēla jeb Romas impērijas valstiskā atdarinājuma iespējamām ģeogrāfiskajām robežām. Pārdomas šajā jautājumā tika virzītas, pamatojoties pirmo divu Romu – pagāniskās un kristīgās – vēsturiskajās ģeogrāfiskajās robežās. Tomēr nākas atzīt, ka, uzmanīgi lasot Svētos Rakstus, atklājās kas cits – lai gan zvēra tēls nes iepriekšējo zvēru (pūķa un pirmā zvēra) būtību, tomēr tas var arī neatbilst konkrēto valstisko veidojumu ģeogrāfiskajām robežām.

Ir norādes Rakstos, kas liek tā domāt. Atkl. 13:6 mēs lasām: "Un viņš dara, ka visi, lielie un mazie, bagātie un nabagie, brīvie un vergi, uzspiež zīmi uz savas labās rokas vai uz pieres." Te sacīts: *visi* pieņems šo zīmi. Visi, – neatkarīgi no kādām reiz bijušām vēsturiskām Romas impērijas ģeogrāfiskajām robežām.

Turklāt šķiet, ka arī abi iepriekšējie zvēri, kas pieminēti Jņ. atkl. 13. nodaļā, ir attēloti vairāk garīgā un simboliskā kopsakarā nekā ģeogrāfiskā un politiskā. Par to liecina arī vēstījuma valoda: gan abu 13. nodaļā minēto zvēru, gan zvēra tēla darbība saistīta ar zemi. Tas ir simbolisks baznīcas apzīmējums (iepriekš jūrai jeb ūdeņiem, kas Rakstos apzīmē pagānu tautas). Šiem zvēru simboliem atbilst arī konkrētas ģeopolitiskas reālijas, taču tas nav šī pravietojuma uzmanības centrā; pravietojuma centrā ir baznīcas likteņi šo bezdievīgo režīmu apstākļos.

No iepriekšminētā izriet, ka zvēra tēls jeb pēdējo laiku bezdievīgais totalitārais veidojums beigu laikos varētu pārklāt visu kristīgās baznīcas izplatības areālu, t.i., visu pasauli. Tas pilnībā saskan arī ar hipotēzi, ka zvēra zīme ir būtiski saistīta ar pasaules galu un Kristus otro atnākšanu, kura arī skars visu un visus šajā pasaulē.

Šāda notikumu gaita arī labāk saskan ar šodien skaidri samanamajām visas pasaules globalizācijas tendencēm un Antikrista baznīcas reliģiskās ideoloģijas tendencēm, kas virzās pretī dažādu reliģiju tuvināšanai un sapludināšanai, lai īstenotu pasaulīgās varas mērķus (sk. *Dievbijīgā bezdievība*, BDA Nr. 24).

2. piebilde jeb "*Kritusi, kritusi lielā Bābele!*"

BDA 24. numurā tika rakstīts par kādu kristīgajai baznīcai ļoti sāpīgu tēmu – Romas baznīcas līdzdalību zvēra tēla veidošanā un atbalstīšanā. Romas baznīca Jāņa atklāsmes grāmatā izteikta simbolu valodā ar zvēru, kas

izkāpj no zemes (13:11), tā iedvesmo *zvēra tēla* izveidošanu (13:14) un dod tam "dzīvības garu" jeb ideoloģiju (13:15), kas padara *zvēra tēlu* varenu un spējīgu īstenot pilnīgu kontroli un pakļaut sev visus zemes iedzīvotājus (13:15–17). Šajā beigu piebildē mēs īsumā apskatīsim iespējamo Romas baznīcas likteni pēdējo laiku pārbaudījumos, kad *zvēra tēls* būs ieguvis savu varu un tam vairs nebūs vajadzīgs viltus baznīcas atbalsts.

Jāņa atklāsmes grāmatas 17. un 18. nodaļā simboliskā veidā attēlots viltus baznīcas spožums cauri visai vēsturei un tās posts vēstures galā. Viltus baznīca attēlota kā purpurā tērpta netikle – garīgā Bābele –, kas sēž uz sarkana zvēra. Šis viltus baznīcas sēdekļis ir Roma. Uz to norāda gan 17:9: "*.. septiņas galvas ir septiņi kalni, uz kuriem sēd sieva*" (viens no Romas visu laiku apzīmējumiem – "pilsēta uz septiņiem pakalniem"), gan arī 17:18: "*Un sieva, ko tu redzēji, ir lielā pilsēta, kam pieder valdība pār visas zemes ķēniņiem*" (kas gan cits tas varētu būt, ja ne Roma Atklāsmes grāmatas sarakstīšanas laikā un vēl ilgi pēc tam).

Sarkanais zvērs, uz kura sēž netiklā jeb Dievam neuzticīgā viltus baznīca, ir attēlots ar septiņām galvām un desmit ķēniņu kroņiem, tātad līdzīgi 13. nodaļas zvēram, kas simbolizē kristīgā perioda Romas impēriju. Par sarkano zvēru, uz kura sēž netikle, ir sacīts: "*Zvērs, ko tu redzēji, bija, tā tagad vairs nav; bet tas izkāps no bezdievīga un ies bojā; tad zemes iedzīvotāji, kuru vārdi nav rakstīti dzīvības grāmatā no pasaules iesākuma, brīnīsies, redzēdami zvēru, kas bijis, bet kura tagad nav un kas atkal būs.*" (17:8) Tas sasauca ar 13. nodaļā sacīto: "*Viena no viņa galvām bija kā uz nāvi ievainota, bet tā nāves brūce atkal tika dziedināta. Visa zeme noraudzījās uz zvēru ar izbrīnu*" (3. pants) un: "*.. tas aicina zemes iedzīvotājus celt tēlu zvēram, kam ir zobena brūce un kas tomēr palicis dzīvs.*" Tas liek domāt, ka zvērs, uz kura sēž netikle, varētu būt zvēra tēls, kurā tiek par jaunu darīts dzīvs uz nāvi ievainotais pirmais zvērs jeb kristīgā perioda Romas impērija.

Tālāk aprakstīts arī viltus baznīcas jeb Bābeles liktenis: "*Un desmit ragi, ko tu redzēji, un zvērs – tie ienīdīs netikli, to atstās postam un izgērsbs kailu, ēdīs viņas miesas un viņu pašu sadedzinās ar uguni. Jo Dievs ir devis viņu sirdīs darīt Viņa gribu, darīt vienu nodomu un nodot savu valstību zvēram, kamēr piepildīsies Dieva vārdi.*" (17:16, 17) Tas nozīmē, ka ar viltus baznīcas atbalstu radušais veidojums – zvēra tēls – iznīcinās viņu pašu. Tas būs Dieva sods par tās bezdievību un meliem. Daudzus gadu simtus tā būs baudījusi pasaules labvēlību un godību, bet patiesā Kristus draudze – cietusi sāpes un mūžīgās dzīvības un nākamās pasaules dzemdību mokas. Tāpēc viltus baznīca dzemdēs vēju un mokas, bet patiesā – ieies mūžīgā dzīvībā. ☩